

14

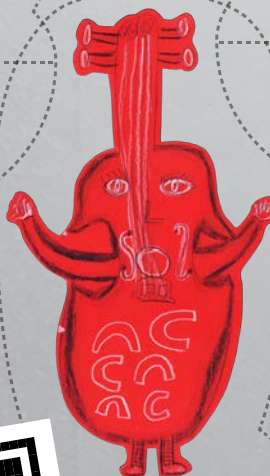
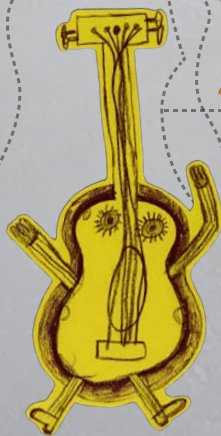
Liduško HRAJ

zuška
UHERSKÉ HRADIŠTĚ

č. **2**

červen
2020

občasopis

LIDUŠKA

Velice zvláštní číslo
zabalené do hry!

S Liduškou
si teď může zahrát
každý!

LIDUŠKA

občasopis – vychází 4x ročně
číslo 2/20 • 8. 6. 2020 • Uherské Hradiště
evidenční číslo: MK ČR E 23647

vydavatel:
Základní umělecká škola
Uherské Hradiště
Mariánské náměstí 125
686 01 Uherské Hradiště
IČO: 46254323

www.zusuh.cz

ředitel školy: Jiří Pospíchal
neoznačené texty: Martina Gogolová,
Michal Stránský
grafika a sazba: Michal Stránský
neoznačené fotografie a obrazy:
pocházejí z archivu ZUŠ
tisk: Agentura NP Staré Město

Vážení a milí přátelé naší ZUŠky,

umění ve všech jeho formách se navrací do budov a tříd naší školy a my opět můžeme pokračovat ve vzdělávání Vašich dětí, našich žáků. Po celou dobu přerušení normální výuky jsme vám byli k dispozici a výuka probíhala distanční formou. Vznikaly nové situace, nové obzory a ukázalo se, že udržet energii našich žáků doma není dost dobře možné. Proto jsme vytvářeli on-line koncerty ZUŠka do ouška aneb ZUŠka v papučích stále na očích. Vznikaly facebookové výtvarné galerie, videa či spousta zajímavých projektů tanečního i literárního dramatického oboru. Prostě umění bylo a stále je pevnou součástí našich životů i každodenního zájmu vašich dětí. Stejně jako naše ZUŠka, která nepřeshlapuje na místě, ale hledá stále nové cesty, jak poutavě vzdělávat své žáky a být pevným pilířem kultury nejen na Slovácku.

Pro ty z vás, kteří ještě do naší školy nechodí a mají své setkání s múzou teprve před sebou, jsme v týdnu od 15. června připravili talentové přijímací zkoušky. Stále rozšiřujeme naši nabídku hudeb-

ních nástrojů či uměleckých směrů a spolupracujeme i s novými tvářemi pedagogického sboru. Myslíme, že je na co a na koho se těšit.

Pro naše věrné stávající žáky chystáme umělecké dárky. Na příští školní rok připravujeme koncerty, kurzy či setkání s významnými umělci, jako poděkování za věrnost v těžkých časech, které nás všechny postihly.

A protože jsme škola hravá, připravili jsme pro vás stolní hru s názvem Liduško, hraj! Můžete se v ní setkávat s pedagogy naší školy i jinými zaměstnanci, kteří se starají o každodenní hladký provoz. A protože máme pedagogy opravdu hodně, bude mít naše hra pokračování. Již teď se můžete těšit, co si na vás na podzim vymyslíme. V tomto čísle časopisu (nebo na www.zusuh.cz/lidusko-hraj) je verze na prázdniny – abyste na nás nezapomněli.

Přeji vám příjemné listování.

Jiří Pospíchal
ředitel ZUŠ Uherské Hradiště

www.zusuh.cz/elektronicka-prihlaska

Vydávání našeho časopisu podporuje mapuh.cz, projekt je zaměřený na rozvoj kvalitního a inkluzivního vzdělávání včetně neformálního vzdělávání dětí a žáků na mateřských a základních školách.

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
Operační program Výzkum, vývoj a vzdělávání

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

Projekt Místní akční plán
ORP Uherské Hradiště II,
registrační číslo
CZ.02.3.68/0.0/0.0/17_047/0008649,
je spolufinancovaný z prostředků
EU, Operačního programu
Výzkum, vývoj a vzdělávání,
a státního rozpočtu

Lucie Adamcová s Magdalenou Uhrovou
během rozhovoru.
foto M. Gogolová

Jsem se školou srostlá

Magdu Uhrovou pro čtenáře zpovídala

na školním dvoře **Lucka Adamcová**

Koho vyzvat k dalšímu rozhovoru jsme ani chvíli neváhali. Zajímali nás život ženy, která se nenápadně, ale intenzivně pohybuje mezi námi po chodbách ZUŠky, o škole ví téměř všechno, tváří se přísně, ale často je slyšet její pronikavý smích... A kdo jiný by měl paní Magdalenou Uhrovou zpovídat než její dlouholetá kolegyně Lucie Adamcová, u které jsme tušili, že dokáže zahrát na správnou notu. A opravdu se ukázala jako víc než správná volba, neboť jsme při rozhovoru u kafe a koláčků zjistili, že tyto dvě dámy nejsou jenom kolegyně, ale mají společných i pár životních linek.

LA: Magdi, já jsem velice přemýšlela, jak ten náš rozhovor začít (tak jsem kvůli tomu pořádně nespala), a napadlo mě to dneska na nádraží... V podstatě, v nejlepší slova smyslu, – ty patříš k inventáři této školy. Velice dlouho tady učíš, dělala jsi roky zástupkyni, vedeš přípravný pěvecký sbor... Ale kdy ses tady objevila úplně poprvé? Vzpomeň si na to? Kolik ti bylo let?

MU: Myslím si, že asi tak tři roky. Moje maminka totiž byla zakladatelka této školy v roce 1939, po válce na nějaký čas ze školy odešla a učila na Vyšší hudební škole (dnešní konzervatoři) v Kroměříži. Po mém narození bylo dojíždění složité a maminka se sem do hudební školy vrátila. Takže nevím, kolik jsem měla přesně roků, když jsem vkročila

do této budovy poprvé, určitě to bylo mnohem dříve, než jsem se stala žačkou. Já pamatuji ještě vyučování pouze v přízemí, černé dřevěné deskové podlahy, kamna na uhlí, záchody ve dvoře...

Upřesním, že tvoje maminka se jmenovala Ludmila Malá, provdaná Hrabáková. Když jsi nastoupila jako žačka, to už byla lidová škola umění?

Ano, nastoupila jsem v roce 1962 do lidové školy umění (LŠU) a začala jsem hrát na klavír, na který moje maminka učila a stala se i mojí paní učitelkou. Byla velice přísná, byla tím i pověstná, ale tehdy ta doba byla úplně jiná, pro mě jako dceru občas facka, herda do zad i zvýšený hlas. Tenkrát vztah učitel – žák byl také jiný. Učitelé měli velký respekt a my žáci jsme se jich báli, i když to byla vlastní maminka.

Já bych své děti učit nemohla, obě máte můj velký obdiv, že jste to zvládly. Bavil tě klavír – hraní a cvičení?

Docela ano, ani si nepamatuji, jestli mě k tomu museli doma honit. Měla jsem ještě takové svoje rozmary a jeden z nich byl, že se chci naučit hrát na housle. Maminka tedy zařídila, že jsem začala chodit do houslí k panu učiteli Noskovi, kam jsem chodila tak od svých deseti let asi pět roků a hrála jsem i v orchestru u pana učitele Petra Křiváka.

Tak to jsem nevěděla, že jsi hrála i na housle! Ale vzpomeneš si, čím jsi absolvovala na klavír?

Ano, první stupeň jsem absolvovala skladbou Muzia Clementiho Sonáta pro dva klavíry. Do Reduty museli nastěhovat pianino a druhý klavír hrála Maruška Chmelařová, což byla svého času taky paní učitelka, tehdy byla v šestém ročníku na konzervatoři. A druhý stupeň jsem ukončila Paderewského Menuetem.

A na konzervatoř jsi jít nechtěla?

Ne, doma bylo řečeno, že v patnácti letech do světa nepůjdu, protože každé děcko má do osmnácti sedět doma a má chodit na gymnázium. Hudba mě ale velice bavila, tak jsem se po absolvování gymnázia rozhodla studovat v Olomouci na filozofické fakultě češtinu a hudební výchovu. Na gymnáziu jsme měli první dva roky povinnou hudební výchovu a já jsem si představovala, že bych ji tam ráda po vystudování učila. Mezitím však na gymnáziích předmět hudební výchova zrušili, v „hudebce“ (LŠU) se zrovna uvolnilo místo, tak jsem v roce 1979 po promoci nastoupila. Začala jsem učit přípravku, první ročníky nauk, klavír a chodila jsem korepetovat do zkoušek pěveckého sboru.

Máš dvě dospělé děti, které ovšem také prošly naší školou...

Ano, také chodily do „hudebky“, a i když se ani jeden hudbou neživí, tak k ní mají vztah a myslím si, že k tomu všeobecnému vzdělání a chápání umění a uchopení života jim to hodně dalo a zůstalo to v nich. Tím, že vyrůstali v takovém rodinném prostředí, bylo pro ně přirozené na nástroj hrát. Dcera chodila do houslí k panu učiteli Štulírovi a později si přibrala ještě saxofon, který jí natolik uchvátil, že u ní zvířel v životě jazz nad zde všeobecně zaužívaným folklorem a stal se jejím hudebním vyjádřením. A milovala výtvarku. Syn hrál na klavír a díky paní učitelce Koišové absolvoval úspěšně první i druhý stupeň a k tomu chodil ještě do literárně-dramatického oboru k Hance Nemravové. Zkušenosti z tohoto oboru mu podle jeho vlastních slov dávají jistotu a sebedůvěru v zaměstnání při různých prezentacích. Vklad této školy dětem do života vidím jako velice zásadní a pozitivní a o svých dětech jsem promluvila proto, že jejich pohled je zobecnitelný a mám ověřené, že to tak cítí mnoho našich absolventů.

Určitě, nemusí se každý profesionálně věnovat hudbě ani výtvarnu, herectví nebo tanci, ale rozhodně ho to obohatí a posune v životě na jinou úroveň. Pojdme ale dál. Již skoro třicet let vedeš přípravný pěvecký sbor, mohla bys srovnat přístup dětí tenkrát a dnes?

Po návratu z mateřské dovolené jsem šla za panem Dýnkou, který vedl hlavní oddělení Uherskohradištského dětského sboru, a domluvili jsme se, že mně přípravku předá. Mě to moc bavilo a baví dodnes. Zpívali jsme písničky, které byly pro tu dětskou generaci vhodné a jsou dodnes velice pěkné, ale hledám i písničky nové, které vznikají, ale pořád preferuji klasické sborové skladby s klavírním doprovodem nebo jinými hudebními nástroji. Nemám ráda písničky s předem nahranými doprovody, ty určitě plní svou funkci, ale ke sborovému zpívání nepatří. Co se týče porovnání zájmu o zpívání ve sboru, je určitě menší než dříve, dnes mají děti mnohem více možností ve svém mimoškolním vyžití, tolik aktivit se dříve nenabízelo, dnes musíme děti ke zpěvu ve sboru více motivovat. Ale samotná práce a její výsledky se už tolik nezměnily. Daleko větší rozdíl vidím však v hudební nauce. Dříve si děti víc pamatovaly, byly soustředěnější a vnímavější v hodině. Dnešní děti si mohou všechno najít na internetu, ale mám pocit, že jsou zahlcené mnohdy i zbytečnými informacemi... Ale to je přirozený vývoj doby a člověk si tomu musí výuku uzpůsobit. Našla jsem třeba staré prověrky, které jsem dávala žákům v osmdesátých letech, ty už bych se teď neodvážila předložit.

Magdalena Uhrová

Rodačka z Uh. Hradiště, absolventka zdejšího gymnázia a Filozofické fakulty UP v Olomouci. Působí v ZUŠce (LŠU) od roku 1979, nyní vyučuje přípravnou hudební výchovu, hudební nauku a přípravný sbor, dvacet let byla zástupkyní ředitele.

Magdalena Uhrová řídí přípravný sbor UHDS. • foto archiv MU

Dnešní děti rozhodně nejsou hloupější, jsou trochu jiné. Umí se vyjadřovat, umí si říct svůj názor, ale tolik se jim nedaří soustředit se na učení, jsou možná více vnitřně roztěkané. Co je zajímavé, mnohé jsou přátelštější, rády si s vámi povídají a často vám položí otázku, která by před lety nezazněla, některé se vám svěří i se svými trápeními. Věřím, že v každé době vztah k umění a kráse života v nich naše škola určitě zanechá, jenom ta jejich cesta je trochu jiná.

A kdy začala tvoje kapitola zástupkyně ředitele?

To vím přesně. Bylo to v roce 1998, když z pozice zástupkyně odešly Jana Šuplerová a Drahomíra Stránská. Pan ředitel Nemrava zorganizoval mezi učiteli anketu a z ní vyšel jako adept na zástupce Pavel Štulír a ten si jako druhého „partáka“ vybral mě. Dodnes nevím, jak ho to napadlo. Nabídka mě dost zaskočila, probrala jsem to v klidu doma a v duchu i s mojí maminkou, která už nežila, ale myslím, že by souhlasila, tak jsem pozici zástupkyně přijala. A byla jsem jí ráda celých dvacet let.

A stala jsi se pro školu nepostradatelnou a důležitou osobou, což dokládá dotaz na schůzi, na které se po nástupu nového pana ředitele představovali noví zástupci: „A kdo bude dělat paní Uhrovou?!“ Byla jsi roky pilířem školy a my jsme měli oprávněně pocit, že bez něj škola nemůže fungovat. Zajišťovala jsi organizační věci, vytváření úvazků, chod poboček, tvoření programů koncertů a akcí školy...

Jako statutární zástupkyně jsem měla na starosti celkový chod a vyznění hudebního oboru, pan ředitel Nemrava (později i Radka Doskočilová) obory nehudební. Nechal mně i druhému zástupci Pavlu Štulírovi velký prostor a byl v tomto velmi velkorysý. Měli jsme od něho plnou důvěru, ale my pak zároveň velkou zodpovědnost vůči němu a škole, aby hudební obor šlapal, jak měl. Bylo toho hodně, ale dělala jsem to ráda, velice mě bavilo například organizování koncertů a besídek, vymýšlení různých programů, léta jsem

organizovala koncerty pro mateřské a základní školy atd. Jsem prostě s tou školou od malička tak srostlá, že mně to přišlo přirozené, pro školu jsem dýchala a nechala v ní celý svůj život, protože jsem z ní vlastně nikdy neodešla.

Ve spojení se školou se ale projevuje ještě další tvůj přesah, a to je vztah k češtině, což bylo vždycky poznat například na programech, a mnoho let se také věnuješ archivu školy. Obojí jsi zúročila především při tvorbě almanachů a materiálů při školních výročích.

Archiv jsem přebrala po Karlu Dýnkovi, který jej vedl krásně, měl nádherné úhledné písmo, a já se snažila v tom pokračovat. Asi před dvaceti lety, kdy nastala možnost, nikoliv nutnost, archivovat digitálně, byla jsem touto možností velmi nadšena, kontaktovala jsem tenkrát našeho bývalého učitele houslí a nynějšího profesora Konzervatoře v Kroměříži Stanislava Noska a ten vytvořil archivační program, který používáme dodnes. Tenkrát jsme byli jedna z prvních zušek s touto vymožeností. Almanachy k výročím školy jsem psala v roce 1999 a 2009, hodně jsem o škole věděla a měla jsem vystudovanou češtinu, tak to tak vyplynulo jako samozřejmost. Zvláště v tom roce 1999 bylo možno použít i hodně vzpomínek prvních žáků školy, kteří tou dobou ještě žili.

Ve volném, můžeme říct mimoškolním čase se věnuješ sborovému zpěvu, kde se spolu také potkáváme. Zpívalas od dětství, nebo až později?

Jako dítě jsem do sboru nechodila, protože tady žádný dětský v té době nebyl. Se sborovým zpěvem jsem začala na vysoké škole, kde to byl jeden z povinných předmětů, chodila jsem do Olomouckých učitelek. V Hradišti jsem potom pokračovala ve sboru Svatopluk, zažila jsem ještě legendárního dirigenta Oldřicha Halma. V době mého nástupu do školy museli všichni učitelé vykazovat tzv. mimoškolní činnost. Zpívat ve sboru se ukázalo jako ideální, splnili jsme si tím tzv. angažovanost a ani to tak nebolelo. Sbor musel mít v repertoáru nějakou píseň typu „Leťte holubice“ a potom se už zpíval běžný sborový repertoár, hlavně úpravy lidových písní a skladby našich českých mistrů jako Bedřich Smetana, Antonín Dvořák, Vítězslav Novák apod. Po Oldřichu Halmovi nastoupil jako dirigent Karel Dýnka, který přivedl do Svatopluku několik mladých děvčat z jeho dětského sboru, mimo jiné taky tebe, Lucko...

Lucie Adamcová

Rodačka z Uh. Hradiště, absolventka místního gymnázia a Konzervatoře Evangelické akademie v Olomouci. V naší škole působí od roku 1990, nyní vyučuje hru na klavír a varhany, doprovází instrumentalisty a oba pěvecké sbory.

Ano, pan Dýnka převzal Svatopluk v roce 1985, kdy pan Halma umřel. V té době vedl Uherskohradištský dětský pěvecký sbor a komorní sbor, kde jsem také zpívala a ze kterého mě a čtyři další zpěvačky přivedl do Svatopluku. Tenkrát nám bylo asi šestnáct a ty jsi byla druhá nejmladší v celém souboru. A to nás dvě dělí patnáct let...

Ano, vaším nástupem se postupně sbor začal omlazovat a časem díky Karlu Dýnkovi nastala generační výměna. (Do hovoru se otázkou zapojuje M. Gogolová: Tam jste se poprvé potkaly?) Ne, já jsem znala Lucku od narození...

Magdin tatínek a můj dědeček byli velcí kamarádi.

...Jednou jsme jeli společně ve vlaku, Lucka nechodila ještě do školy, a už četla všechny vlakové stanice! Tehdy jsem naznala, že jsi strašně geniální!

Vraťme se raději ke sborovému zpěvu...

Pan dirigent Dýnka, jako hluboce věřící člověk, mohl až po roce 1989 naplno v repertoáru Svatopluku využít duchovní hudbu, která je oporou sborového zpěvu ve všech zemích světa a kterou v době totalitní musel různě kamuflovat. V roce 2001 po něm převzal sbor Filip Macek, který plynule pokračuje v jeho duchu. Svatopluk má velké štěstí, že se v něm nestřídali často dirigenti, protože soustavná práce v hudbě (a nejenom v hudbě) vede k většímu úspěchu. Mimochodem – ve Svatopluku jsem už přes čtyřicet let, stejně jako ve škole.

Vrátím se ještě k panu Dýnkovi, který po revoluci začal opět působit jako varhaník na kůru farního kostela. A protože po dlouhé odmlce díky politickému systému chyběl chrámový sbor, Svatopluk určitou dobu zastával funkci chrámového sboru. Po odchodu ze Svatopluku v roce 2001 Karel Dýnka založil svůj chrámový sbor, kam přešlo hodně členů ze Svatopluku včetně tebe.

Já jsem věřící člověk a je pro mě přirozené být součástí společenství zpěváků chrámového sboru, kde jsem od jeho novodobého založení. A aby toho sborového zpívání nebylo málo, tak jsem ještě členkou příležitostného sboru učitelek naší ZUŠky, který pravidelně vystupuje už téměř deset let na koncertech učitelů. Velkým přínosem tohoto seskupení je kromě zpěvu i potkávání se s kolegy – němi, společně strávený čas, na který v průběhu roku není prostor.

Už druhý rok nejsi zástupkyně, ale „jenom“ řadová paní učitelka. Co děláš teď s volným časem?

Ani nevím... Čtu, chodím ráda do Slováckého divadla, na koncerty, ráda si zajedu na operu, do divadla či výstavu do Prahy, jezdím do Brna za vnoučkem, který tedy nebude náš žák, ale určitě žákem nějaké zušky bude. Také jsem hradištský patriot. Mám ráda toto město – ráda se procházím a sleduju se zájmem, kde se co mění a zvelebují. S oblibou chodím pěšky na Velehrad a také plavat. A protože teď v době „koro-navirového volna“ trávím více času doma, nechala jsem se „vyprovo-

kovat“ našim panem ředitelem a tvořím pracovní sešit pro hudební nauku, zatím 1. ročník, který vychází přímo z našeho školního vzdělávacího programu a zároveň mých dlouholetých zkušeností – opakování a procvičování je matka moudrosti.

Máš nějaké absolventy, na které ráda vzpomínáš?

Vzpomínám na ty, kteří ke mně do klavíru chodili dlouho. Například Pavel Procházka, profesí překladatel angličtiny, který hraje ve dvou známých zlínských kapelách (F-dur Jazzband a Tokyo), nebo Iva Bilíková, ta byla jedna z velmi věrných. Ale já nemám tolik absolventů. Díky výuce především hudebních nauk, přípravky a sboru mám jiné zážitky. Učila jsem velké množství dětí a ti nebo jejich rodiče mě často stále zdraví na ulici i v obchodech, někdy si ani neuvědomují, kolik lidí mě zná právě dříve z „lídušky“ či dnes „ZUŠky“. Někdy je už ani nepoznám, ale vždycky mě moc potěší, že se připomenou. Pamatuji si spíše jména a na co hráli, obličeje se mění, já je mám pořád v oku jako děti. A přímo zde ve škole z těch sedmdesáti kolegů je asi dvacet mých bývalých žáků, které jsem v některé fázi jejich docházky učila a mnohé připravovala ke zkouškám na konzervatoř z hudební teorie.

Hodně mě překvapilo, když jsem se doslechla, že se mě žáci bojí. I moje vlastní děti mně říkaly, že mám přísný výraz. Když jsem se to dozvěděla poprvé, tak mě to i mrzelo, protože já si myslím, že jsem veselý člověk!

A poslední otázka, protože za deset minut učím... Co ti tato škola dala a vzala?

Myslím, že mně nevzala nic zásadního, naopak mnohé dala. Zformovala moje mládí, moje myšlení, záliby i životní směřování. Dala mně obživu, kdy práce pro mě byla potěšením i formou seberealizace, však jsem si to sama vybrala. To, co mně dala, jsem se jí snažila vrátit svou činností a svým celým životem. Otázkou je, jestli je to k chloubě a nebo k ostudě, že člověk stráví celý život v jedné práci. Já jsem měla štěstí, že jsem se v této práci našla a neměla jsem potřebu hledat a zkoušet něco jiného. Můj život se tak vyvinul a já jsem za to vděčná. Takže tak... Já su ale taková nezajímavá!

rozhovor připravila
Martina Gogolová

Anežka Křížková (15 let) •
pedagožka J. Tvrdoňová

zuška zve

- ...9.6. • 16.30 • koncertní sál
Třídní besídka žáků P. Štulíra
- ...11.6. • 18.00 • koncertní sál
1. absolventský koncert
- ...12.6. • 19.00 • farní kostel
sv. F. Xaverského
Noc kostelů
- ...16.6. • 18.00 • koncertní sál
2. absolventský koncert
- ...17.6. • 17.00 • Sokolovna Polešovice
Koncert žáků pobočky
- ...17.6. • 18.00 • koncertní sál
3. absolventský koncert
- ...18.6. • 18.00 • koncertní sál
4. absolventský koncert
- ...20.6. • 8.00 • divadelní sál
Wolkrův Prostějov – okresní kolo
- ...22.6. • 16.30 • sál pobočky St. Město
Třídní besídka žáků
- ...23.6. • 18.00 • sál pobočky St. Město
Absolventský koncert
- ...23.6. • 18.00 • koncertní sál
5. absolventský koncert
- ...24.6. • 17.00 • koncertní sál
Třídní besídka žáků J. Slivečkové
- ...25.6. • 16.00 • koncertní sál
Třídní besídka žáků J. Grabcové
- ...25.6. • 17.00 •
ČS kulturní centrum Buchlovice
Absolventský koncert pobočky
- ...26.6. • 16.00 • koncertní sál
Třídní besídka žáků J. Verbíkové
- ...26.6. • 18.00 • koncertní sál
Třídní besídka žáků J. Krystoně
- ...27.6. • 8.00 • divadelní sál
Wolkrův Prostějov – krajské kolo

zuška zve

10. 7. 2020 19.30 • Reduta

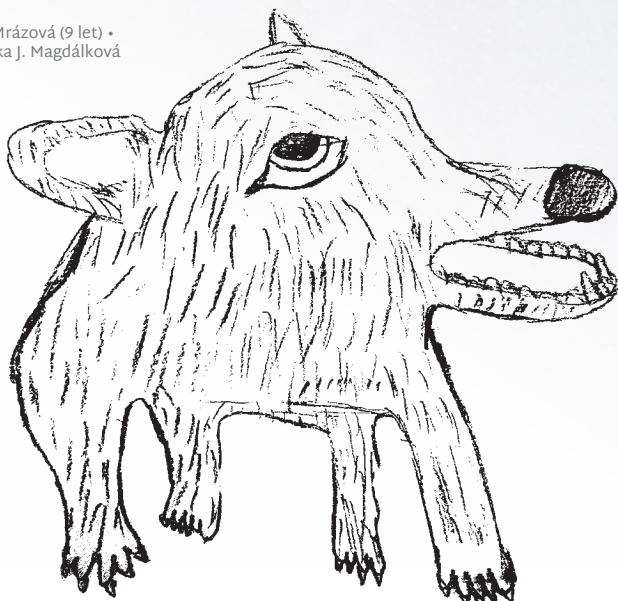
Marek **Pavlica** housle
Matteo **Hager** housle

Lukáš **Klánský** klavír

Jean-Marie Leclair • Bedřich Smetana •
Camille Saint Saëns • Dmitrij Šostakovič • Ernest Bloch •
W. A. Mozart • Johannes Brahms • Pablo de Sarasate •
Bohuslav Martinů • Jules Massenet

Tvorba českých i světových skladatelů období baroka, klasicismu, romantismu a hudby 20. století, skladby pro sólové housle i dueta v podání mladých talentovaných houslistů M. Hagera a nedávného absolventa ZUŠky M. Pavlici, mimo jiné držitelů ocenění Akademie Václava Hudečka v Luhačovicích. To vše za doprovodu i sólové hry vynikajícího klavíristy Lukáše Klánského.

Pejsek –
Justýna Mrázová (9 let) •
pedagožka J. Magdálková

Pozor, **INSPEKCE!**

Je poslední týden v únoru, venku skoro jarní počasí, pár dnů před nouzovým stavem, o kterém jsme ještě nikdo nevěděli, a v Základní umělecké škole Uherské Hradiště probíhá inspekce. Jsme ve škole s největším počtem žáků ve Zlínském kraji, kterým je v kvalitních podmínkách poskytováno vzdělávání rovnocenně ve čtyřech uměleckých oborech. Hlavní budova se po dlouhých letech konečně dočkala celkové rekonstrukce a nelze opomenout nově zbudovanou pobočku ve Starém Městě. Za dobu své existence poskytla základní umělecká škola základy v jednotlivých oborech mnoha žákům, z nichž mnozí se kumštu věnují na profesionální či amatérské úrovni, do školy se vracejí a spolupracují s ní. Inspekční tým, který tvořili odborníci napříč Českou republikou, činnost školy hodnotil kladně. Souhrnné hodnocení o stávající úrovni školy si může veřejnost přečíst na webových stránkách České školní inspekce (www.csicr.cz) v poslední inspekční zprávě.

Za celý inspekční tým přeji škole zapálené pedagogy, nadané žáky stávající i budoucí, kteří v této době budou prokazovat své nadání u talentových zkoušek, a hodně úspěchů na poli uměleckého vzdělávání.

Mgr. Marcela Orságová, školní inspektorka

Psí kamarád –
Šarlotka Kaštánková (7 let)
• pedagožka J. Bouzková

Od příštího školního roku se na naši ZUŠce objeví noví učitelé také v hudebním oboru. Vítejte oživení čerstvými silami! Abyste se mohli těšit spolu s námi, pojd'me si je teď aspoň ve stručnosti představit.

Barbora Pančíková

Je absolventkou ZUŠky, studovala klavír u paní učitelky Ludmily Höhnové. Momentálně dokončuje 4. ročník na konzervatoři P. J. Vejvanovského v Kroměříži pod vedením MgA. Martiny Mergentalové.

Který hudební žánr je vám nejbližší?

Z hudebních žánrů je mi nejbližší hudba klasická, ne jenom z důvodu studia na konzervatoři, ale také z její nekonečné rozmanitosti. Samozřejmě si ráda poslechnu i jiné hudební žánry, poslední dobou mám v oblíbenosti hudbu Vojtěcha Dyka.

Koncert kterého interpreta byste ráda navštívila?

Velmi ráda bych si zašla na koncert Khatii Buniatishvili, francouzsko-gruzínské klavíristky, která je pro mne velkým vzorem.

Barbora Pančíková • foto R. Komoň

Vladimíra Hostýnková • foto archiv VH

Vladimíra Hostýnková

Absolvovala ZUŠ ve Bzenci, kde se od svých sedmi let učila hrát na zobcovou flétnu a na klavír. Při studiu na Konzervatoři v Brně se setkala poprvé s hrou na hoboj. Jeho krásný zvuk ji nadchl tak, že jej dokonce studovala jako hlavní nástroj a šestileté studium ukončila titulem DiS. V nynější době je čerstvou absolventkou bakalářského studia ve hře na hoboj na Akademii umění v Banské Bystrici. Dále pokračuje do magisterského studia. Na konzervatoři založila ve školce Montessori ve Bzenci kroužek hry na zobcovou flétnu pro děti od tří let. Ten vedla pět let. Na Základní umělecké škole v Hriňové na Slovensku učí zobcovou flétnu a komorní hru, na ZUŠ ve Bzenci vyučuje hru na klavír a zobcovou flétnu.

Který hudební žánr je vám nejbližší?

Velmi ráda interpretuji skladby pro hoboj z období romantismu. Mezi mé oblíbené skladatele patří Johann Wenzel Kalliwoda, Antonio Vivaldi nebo Georg Philipp Telemann.

Koncert kterého interpreta byste ráda navštívila?

Velice ráda bych se účastnila hobojových koncertů v podání nejvýznamnějších hráčů na hoboj a také koncertu Berlínské filharmonie.

Josef Cigánek

Jeden z nevyznačnějších profesionálních bubeníků v polistopadové době, absolvent Konzervatoře Brno, nyní profesor na Konzervatoři P. J. Vejvanovského v Kroměříži, firemní hráč značky Zildjian a současně také DW Drums. Po koncertování se špičkami české popové scény (Karel Gott aj.) a účasti v rockových kapelách a projektech (Team, Krucipůsk, Tango, Andrej Romanov, Aleš Brichta, Roman Dragoun Rock Band, Georgen, Titanic, Silent Session, Walda Gang aj.) a také po premiéře svého bubenického projektu Classic Jam posouvá i nadále hranice svého jedinečného nástroje. K tomu si přizval, podle svého názoru, ty nejlepší hudebníky a vytvořil Josef Cigánek Band – progresivní instrumentální hudební projekt postavený především na vlastních autorských skladbách.

Hrál jste v mnoha kapelách a projektech, který styl hudby je vám nejbližší?

Sedí mi vše, co má opravdu poctivý instrumentální základ, za čím je vidět a slyšet, že se nad tím, co hraje, člověk opravdu zamyslel. Nejraději mám instrumentální fúze různých stylů – od jazzu po progressive rock-metal, něco podobného, o co se snažíme v mém triu.

Na jaký koncert které kapely byste si rád zašel?

Rád bych si zašel na koncert pianisty Chicka Coreya a jeho Electric Bandu.

Váš poslední silný hudební zážitek?

Bezesporu kapela Animals As Leaders.

Josef Cigánek • foto archiv JC

A large advertisement for Clarina Music. The background is a dark red gradient with a close-up image of a hand playing a clarinet. A white circular logo with radiating lines is positioned over the clarinet. The text 'CLARINA MUSIC' is centered in white. Below it, the text 'Váš dodavatel hudebních nástrojů' is written in white. At the bottom, the website 'www.clarina.cz' is displayed in white inside a white rounded rectangle.

CLARINA
MUSIC

Váš dodavatel hudebních nástrojů

www.clarina.cz

V „hudebce“ asi každý právem očekává kromě „učení not“ v nauce výuku hry na některý z hudebních nástrojů a zpěv. Ale co taková „výtvarka“? Žáci se tam učí malovat? Nebo kreslit? Nebo co vlastně všechno? Protože se blíží talentové přijímací zkoušky, rozhodli jsme se v tom udělat trochu jasno. A k tomu se rádi podělíme o jeden z úspěchů našich žáků.

Malovat, kreslit, modelovat, fotit nebo filmovat?

Na naší ZUŠce funguje výtvarný obor už od roku 1964. V současnosti se vyučuje i na pobočkách v Kunovicích a St. Městě. Děti se mohou letos přihlásit do dvou studijních zaměření – Výtvarné vyjadřování a Multimédia.

Výtvarné vyjadřování

V tomto zaměření se ve třídách výtvarnic J. Bouzkové, R. Doskočilové, H. Klinkovské, J. Magdálkové, G. Milevské, P. Seidlové a J. Tvrdoňové vyučuje předmět **Plošná a prostorová tvorba**, náplní jsou klasické výtvarné disciplíny – kresba, malba, grafika či modelování.

Multimédia – tři předměty

Ve třídě u fotografa M. Malůška se vyučuje předmět **Fotografie a nová média**. Žáci se učí fotografovat analogovými i digitálními fotoaparáty, k dispozici je i fotografický ateliér, fotokomora a třída vybavená pro práci v grafických programech. Ve výtvarné třídě M. Šimčíka se vyučuje **Výtvarná a multimediální tvorba**. Žáci jsou seznamováni se základy výtvarných disciplín a v digitální oblasti s obsluhou scanneru, tabletu či počítače. Výsledkem jsou digitální koláž, animace nebo krátký film. Letos přibude předmět **Filmová tvorba**, který povede filmařka Z. Dubová (představili jsme ji v minulém čísle). Seznámí s prací ve filmovém štábu, za kamerou, s rolí zvukaře, scenáristy, střiháče nebo režiséra. Každý si tak natočí svůj skutečný krátký film.

V obou studijních zaměření se pak vyučuje předmět **Příprava na školy**, kde se žáci, kteří projeví zájem, pod vedením učitelů připravují na talentové zkoušky na střední a vysoké školy s výtvarným zaměřením.

Hradiště má naše razítko!

Nebojte, nejde o obvinění z krádeže, ale o něco mnohem zajímavějšího! Město Uh. Hradiště hledalo novou podobu turistického razítka. Výzvu přijala třída Jany Bouzkové z naší pobočky ve St. Městě a její žáci zabodovali. Na úkolu pracovali ti starší, ve věku 10–16 let. Jako námět si vybrali významné hradištské památky a výsledkem bylo 24 zdařilých návrhů, z nichž 3 vybrala odborná porota jako nejlepší:

1. Barbora Kaňovská (13 let) – věž bývalé radnice (tento návrh byl realizován do podoby razítka)
2. Viktor Ferfecký (12 let) – motiv kašny a nejvíce návrhů
3. Jolana Chovancová (14 let) – motiv s františkánským kostelem.

Úspěšná autorská trojice i s návrhy. • Foto Mariika Blažková

ta nec

V minulém čísle jsme se seznámili s profesionálním tanečníkem a tanečním pedagogem Petrem Nedbalem, který začínal svůj taneční sen na naší ZUŠce. Další naše absolventka, Amálie Malinová, je na začátku své nadějné taneční dráhy.

Že je tanec vášně, která se neztrácí v žádném věku, dokazuje i taneční skupina INARIS, vzešlá taktéž z absolventek našeho oboru.

Radost z tance ve všech různých podobách

Amálie Malinová je z Uherského Ostrohu. První stupeň tanečního oboru ZUŠky (na pobočce St. Město) ukončila v roce 2012. Poté pokračovala ve studiu ještě půl roku na 2. stupni pod vedením Jarmily Krystoňové a Jitky Košíkové a od pololetí, v únoru 2013, nastoupila na Taneční konzervatoř v Brně. Tu zakončila maturitou a absolutoriem v roce 2019. Nyní je studentkou 1. ročníku HAMU, oboru Taneční pedagogika.

Téma portrét známé osobnosti –
Barbora Migotová (14 let) •
pedagožka P. Seidlová

Amálie Malinová • foto Petr Příbyl

„Je to jeden z nejvíce skromných lidí, co znám. Je velice půvabná a opravdu jevištní zjev. Má v sobě kromě taneční techniky i herecký talent, který jsem viděla hned v prvním roce naší společné spolupráce – to tančila mimo jiné trpaslíka ze Sněhurky – Smíška...“, vzpomíná na Amálku paní učitelka Jarmila Krystoňová, která se po jejím odchodu ze ZUŠky jezdila dívat na koncerty Taneční konzervatoře a akce, kde Amálka vystupovala.

„Jarmila Krystoňová mi velmi pomohla při cestě na konzervatoř. Přišla nás učit jako klasická tanečnice z Národního divadla. A hlavně! Přinesla nám baletní špičky, na kterých jsme se učily první échappé. Doma jsem si je pořád zkoušela, a když se mě mamka jednou zeptala po hodině, jak se mi to líbilo, řekla jsem, že bych chtěla, aby mi ty špičky přirostly k noze. Žila jsem z jedné hodiny na druhou. Chtěla jsem tančit každý den. A tak jsem opravdu začala myslet na to, že bych chtěla jít na taneční konzervatoř. Volný čas, který mi Jarmila Krystoňová věnovala navíc o víkendech, abych byla připravená na přijímací zkoušky, bych cenila zlatem. Na konzervatoř jsem se dostala, a splnila si tak jeden z mých snů,“ říká vděčně Amálka a pokračuje: „Kromě Jarmily Krystoňové mě učila na druhém stupni i Jitka Košíková. Její hodiny byly zalo-

Amálie Malinová (vpravo) v jednom z vystoupení na ZUŠce. • foto archiv AM

žené hlavně na moderním tanci. Pamatuji si dokonce, že jsme se naučily pár vazeb postavených na technice Josého Limóna a Marty Graham. Tehdy pro mě ještě zcela neznámé osobnosti, ale bylo to zase něco nového! Také mi ukázala osobnost Piny Bausch. Tehdy, když jsem seděla v kině a sledovala film Pina, získala jsem opět nový obzor a o trochu více si potvrdila, že absolvováním ZUŠky s tancem nechci skončit.

Ale úplně první paní učitelkou Amálie na ZUŠ byla Veronika Kaštánková. „Byla vždy velmi milá a klidná holčička s obrovským nadšením pro vše. Vždy si našla místočko spíše v zadních řadách, protože byla zároveň velmi skromná a pokorná. Měla jsem ji moc ráda,“ usmívá se při vzpomínce na Amálku paní učitelka Kaštánková, která ji učila až do svého odchodu na mateřskou v roce 2009. Na svoji první paní učitelku tance Amálka vzpomíná: „Ukázala mi, jakou radost tanec přináší. A to ve mně zůstalo doteď. Energie, která tryská z Veroniky Kaštánkové, je obrovská. Naučila mě základy všeho, výrazového tance, trošku lidového a poprvé jsem si v jejich hodinách stoupla i k baletní tyči.“

Martina Gogolová

SLEVA 10 %

pro studenty ZUŠ Uherské Hradiště

Navštivte náš nový showroom
japonských pian Kawai

Najdete nás
na adrese
**Prostřední 133
 Uherské Hradiště**

www.music-city.cz

Sleva se nevztahuje na akční, výprodejové a bazarové zboží a na zboží s prodlouženou zárukou. Neplatí na značky Yamaha a Fender. Akce platí do 31. 7. 2020.

Tanec je vášně, v každém věku

Taneční skupina **INARIS** (In Anima Choris – tanec v duši), kterou před třemi lety založila ve Starém Městě učitelka ZUŠky Veronika Kaštánková, vznikla z jejích kurzů baletu pro pokročilé. Všechny členky jsou také absolventkami dvou cyklů tanečního oboru. Ani po skončení docházky na ZUŠku nepověsily svoje cvičky na hřebík a vystupují v současnosti nejenom na tanečních koncertech školy, ale i na různých plesech a společenských akcích.

Na holky z tohoto výrazného ročníku ráda vzpomíná také Amálie Malinová, kterou jsme představili v předchozím článku: „Důležitým okamžikem pro mě bylo, když jsem byla přesunuta do třídy o rok výš. Dostala jsem se tak do skvělé skupiny holek. Na všechny vzpomínám moc ráda. Některé z nich stále tančí ve skupině INARIS a moc jim fandím. Nedávno jsem se byla podívat na výročním koncertu ZUŠky a poprvé jsem je viděla tančit. Zapálení tanečnic bylo obrovské a vyvolalo ve mně silný zážitek. Myslím, že možnost stále tančit i po absolvování 2. stupně ZUŠ, což právě skupina umožňuje, je skvělé.“

V prostorách nové budovy ZUŠky ve Starém Městě od roku 2017 praskají ve švech už zmíněné Kurzy baletu pro dospělé vedené Veronikou Kaštánkovou. Mají o ně velký zájem ženy a dívky všech věkových kategorií. I když nemají žádné zkušenosti s baletem, mají chuť se seznámit se základy klasického a scénického tance. Posilují si tak nejen tělo a koordinaci, tanečnost a pohybovou paměť, ale i sebevědomí, což je velká pozitivní injekce do každodenního života.

„Každé taneční vystoupení má jisté poslání. Tancovat můžete pro svoji potěchu, pro vítězství, pro potlesk obecenstva nebo třeba pro úspěch... Tanečnice z Kurzů baletu pro dospělé a taneční skupina INARIS

Společné selfie taneční skupiny INARIS.

ale tančují srdcem a také svým tancem rozdávají to nejcennější, co může každá tanečnice dát. Rozdávají kousek sebe...“, napsala Anna Sikorová, jedna z členek TS INARIS po loňské vánoční besídce věnované Markovi, který bojuje s onkologickou nemocí.

Co dodat? Tanec je vášně. Dává radost ostatním. Neztrácí se v žádném věku a nikdy není pozdě začít. Kdo z nás se v dětství netočil a neposkakoval jen tak z radosti na dvoře nebo doma v kuchyni? Naštěstí máme naše zušky, které toto podhoubí podchytí a vypěstují z něho první impuls, který se potom šíří tělem a světem různými směry a cestami. Tanec rozsévá radost ve všech různých podobách.

Martina Gogolová

Karanténa –
Dominika Tvrdoňová (19 let) •
pedagožka J. Tvrdoňová

Projekty, které v rámci distanční výuky nabídli svým žákům učitelé LDO, se setkaly s velkým ohlasem. Ukázky z pantomimy, hlasových rozcviček a individuálních konzultací jste mohli vidět na online koncertech ZUŠka do ouška. Na stránkách časopisu vám teď nabízíme malou ukázkou z tvorby autorské audioknihy. Křest sbírky povídek žáků LDO nazvané **Příběhy k čaji a sušenkám** se bude konat v červnu (pozvánka bude zveřejněna na webových stránkách školy).

Stalo se to v noci

Jako každé ráno vstal. Neuvědomoval si to štěstí, že může otevřít oči. Usedl ke stolu a chvíli jen tak seděl. Prostě seděl. Pak se zvedl a vyšel ven, mezi lidi. Lidi, to asi není to nejpřesnější popsání bytostí kolem. Všichni měli stejné oblečení. Všichni bydleli v stejně vypadajících domech s opadanou omítkou. Žádné rozdíly. Další den nazmar, problesklo mu hlavou. Ale on si toho nevšímal. Možná ho mělo napadnout, zda se to děje i ostatním. Ale tak empatický nikdo na tom světě nebyl. Zatím. Přišel ke stánku s novinami. Vlastně to bylo jen pár čistých listů bez textu. Jedny si vzal. Proč tohle dělám? Zastavil se, tyhle myšlenky ho máty. Už se setmělo, ale přesto zamířil do parku. Před sebou uviděl lavičku. Rozhodl se, že se na ni posadí. Prostě si sedl a seděl. Za chvíli se nepohodlně zavrtěl. Ty zvláštní myšlenky mu stále vířily hlavou. Nemohl se jich zbavit. Pohlédl na oblohu a všiml si, že se na ní znovu, jako každý večer, objevily ty zvláštní tvary. Byly vždy tak blízko?, pomyslel si. Uvědomil si, že se přibližují. Byly to písmena a číslice. To on ale nevěděl. Najednou byla tma.

TO
SE
TA
PÍSMENA
A
ČÍSLICE
SNESLY
NA
ZEM.

Už bylo jen na lidech, aby je sesbírali, využili ke správné věci a vydali se na těžkou pouť poznání. Na prázdné obloze se pomalíčku začaly objevovat hvězdy.

Hana Píšíšková (14 let), pedagogické vedení H. Nemravová

Filip a strašidelný důl

Filip se vracel ze školy a v žakovce si nesl další kouli. Potkal svého nejlepšího kámoše Matěje a ten se ho ptal, co mu je, že má sklopenou hlavu.

„Nic,“ řekl Filip a odešel. Odešel na svoje tajné místo na zeď u parku. Bylo mu tam pohodlné a sedla si vedle něho kočka. Hodil aktovku na zem a znovu sklonil hlavu. Takže neviděl, že z kanálu vylézá něčí fialová ruka. Kočka se jí nejdřív lekla, ale potom jako by se s ní bavila, ale to Filip taky nepostřehl. Zvedl hlavu a uviděl tu fialovou ruku. Filip se tak lekl, že se překloupil dozadu, a málem při tom skočil beko. Vyběhl z parku a namířil si to do lesa.

Tam doběhl ke skále. Byl před solným dolem. Ohlédl se a řekl si: „Jestli si mám vybrat, jestli zombie nebo solný důl, tak solný důl.“ A vklouzl do něj. V dole byla tma, a když Filip překročil práh, uklouzl. Rozsvítla se světla a on jel po skluzavce! Což se mu strašně líbilo, a tak křičel jak na horské dráze! A pak se začaly dít věci. Začali vylézat další zombie, drákulové, vlkodlaci a čerti. Filip si uvědomil, že je ve strašidelném dole! „Aáááá,“ zakřičel Filip a dal se na útěk, jenže skluzavka byla fuč a Filip byl v háji.

Jenže zjistil, že to je škola pro pětkáře, jako je on. Takže tam byl měsíc a naučil se češtinu, matiku, zeměpis, dějepis. Zpívat uměl, ale noty se naučil. A taky anglicky! Pak se s ním rozloučili, spustili mu skluzavku a Filip vyšel ven. A když se ohlédl, už tam žádný důl nebyl.

„To jsem blázen!“ pomyslel si. A navíc zjistil, že ten měsíc, co tam byl, bylo jen pár hodin. Když šel ráno do školy, dostal pět jedniček a stal se nejlepším žákem třídy.

A už domů žádnou kouli nikdy nepřinesl. Nevěříte? Tak se ho zeptejte.

Michal Beránek (9 let), pedagogické vedení H. Nemravová

zuška

UHERSKÉ HRADIŠTĚ

Talented přijímací zkoušky pro školní rok 2020/2021

Vážení rodiče, děkujeme za vaši důvěru a za to, že jste si pro umělecké vzdělávání dětí vybrali právě naši školu. Podle mnohých hodnocení dlouhodobě patří v republikovém měřítku k nejlepším. Naši zkušební pedagogové jsou ceněni pro svoji kombinaci erudovaného a přitom laskavého přístupu.

Novinkou letošního roku je elektronický rezervační systém na přijímací zkoušky, díky kterému se můžete z pohodlí domova objednat na konkrétní termín. Elektronickou přihlášku najdete na webu školy v rubrice Talentovky.

Přejeme všem u talentovek hodně úspěchů a těšíme se v příštím školním roce 2020/2021, který bude slavnostně zahájen v úterý 1. září od 14.00 na nádvoří školy na Mariánském náměstí (za nepříznivého počasí v koncertním sále).

Portrét plný knih –
Aneta Šlégllová (13 let) •
Pedagožka J. Bouzková

Termíny zkoušek

Uherské Hradiště

Hudební obor (HO) – hlavní budova Mariánské nám.

17.6. 13.00–18.00 náhr. termín **25.6.** 13.00–17.00

Výtvarný obor (VO) – budova na Tyršově nám.

16.6. 13.30–14.15 + **17.6.** 13.30–18.00 + **18.6.** 13.30–17.50

náhr. termín **25.6.** 17.05–17.50

Multimédia – Fotografie **18.6.** 15.45–18.00

Multimédia – Filmová tvorba **19.6.** 14.00–15.45

Taneční obor (TO) – budova na Tyršově nám.

17.6. 15.00–18.00 náhr. termín **22.6.** 15.30–17.00

Literárně dramatický obor (LDO) – Tyršovo n.

16.6. + **17.6.** 15.00–18.00 náhr. termín **25.6.** 15.30–16.30

Pobočka Boršice

HO **15.6.** 13.00–17.00 • **LDO** **18.6.** 16.30–18.00

Pobočka Buchlovice

HO **18.6.** 15.00–18.00 • **TO** **22.6.** 15.00–17.00

Pobočka Kunovice

HO, LDO **15.6.** a **16.6.** 13.00–17.00 •

VO **16.6.** 13.00–17.00 • **TO** **18.6.** 14.00–17.00

Pobočka Osvětimany

HO **16.6.** 13.00–17.00 • **TO** **19.6.** 15.00–16.30

Pobočka Polešovice

HO **24.6.** 13.30–17.00

Pobočka Staré Město

HO, TO, LDO a **VO** **17.6.** 13.00–17.00

Pobočka Tupesy

HO **17.6.** 13.00–17.00

Pobočka Velehrad

HO **17.6.** 17.00–18.30

www.zusuh.cz/elektronicka-prihlaska

